

58243904-5	27/04/2017	ידיעות אחרונות - 24 שעות	עמוד 15	2/2	13.11x25.29
חברת אפריקה ישראל מגורים חברת אפריקה ישראל - 36670					



שור התינוק בחצר הבית המקורי



אמנון שור בחצר בית ילדותו בכפר מאיר, היום

# מושב חוזר

מירי בן-דוד ליוי

**אמנון שור נולד וגדל בבית קטן בכפר מרדכי. הוא חזר אליו עם המשפחה שהקים, ולאחר הגירושים החליט להשאיר אותו לאשתו ולשלוש בנותיו. היום, נשוי בשנית, הוא מתגורר במרחק 50 מטרים ממנו - ומחלון המטבח הוא יכול להביט בעץ הדקל ששתל עם אביו**



שההורים של אמנון שור (56), מהגרס תור כנה במקצועו, עלו לארץ מסקוטלנד הם בחרו לגור במושב כפר מרדכי השוכן סמוך לגדרה. אחיותיו הגדולות של אמנון עזבו את המושב מזמן, אבל למעט שלוש שנים שבהן חי בחו"ל, הוא תמיד נשאר במקום שבו נולד. והוא מאמין שיחיה בו תמיד.

אביו של אמנון, צבי, היה חקלאי ומורה לאנגלית. אמו אטי קלרנית ומתרגמת. בני הזוג הגיעו לארץ אחרי שעברו תוכנית הכשרה חקלאית באנגליה, ושמוחו על העובדה שה' מושב אוכלס בעיקר על ידי משפחות אנגלו-סקסיות. אמנון ושתי אחיותיו - צבריים כולם - התבגרו בבית שבגלגולו הראשון התפרס על פני 50 מטר מרובע בלבד. הילדים חלקו חדר אחד, ההורים היו בסלון.

כשאמנון היה בן 12, התווספה לבית יחידת מגורים לו ולשתי אחיותיו - ארון בגדים הפריד בין החלק שלו והחלק שלהן - וההורים סוף-סוף עזבו את הסלון וזכו בחדר שינה. "במהלך כל השנים הללו הבית השתנה ושוודר", הוא נזכר.

"בהתחלה התווספה יחידה אחת ואחר כך היה שיפוץ כללי ובשלב מסוים אבא שלי ממש החריב את הבית ובנה מחדש. עברתי לגור בחדר משלי והבגדים שלי היו בארונות המט' בח של פעם. אני זוכר שתקופת השיפוצים הגדולה הייתה בחופש הגדול ועד שהסתיימה חיינו כולנו ביחד בסלון. אבא שלי בנה מקלחת מחוץ לבית והמשפחה הייתה מתקלחת בחצר. בזכות השיפוץ האחרון, הבית הפך להיות גדול יותר, 120 מטר מרובע."

איזה ילדות זכורה לך?

"כפר מרדכי הוא חלק מהמועצה האזורית גדרות - כור היתוך של מושבים שונים. היו אצלנו עולים מפולין ועולם ממצרים ועולים ממרוקו וגם אנחנו - האנגלוסקסים. אני לא יודע אם אני מתגעגע לילדות עצמה, אבל אני כן מתגעגע לערכים, לאותנטיות, לפעילות בצופים, להליכות ולמשח' קים. מצד שני, אף פעם לא היה קל. היה חם והיו יתושים, כולנו נאלצנו להסתרר עם וינטילטור אחד שהיה עובר מחדר לחדר כדי לצנן קצת את מי שמנסה לישון. וכשההורים שלי עשו ממש מבצע ורכשו מזגן, הבילוי המועדף עליי היה

ללכת לישון על הרצפה בחדר שלהם כדי ליהנות ממנו קצת. בכל יום שישי אבא היה שוחט תרנגולת אחת ואחר כך אמא שלי הייתה מתעסקת איתה והיינו אוכלים אותה בשבת בארוחת הצהריים."

לפני כמה שבועות אמנון אירגן מסיבת מחזור עם חבריו מבית הספר היסודי בבית "גדרות" ואף יצר עם חבריו סרט קצר, עמוס זיכרונות מהימים ההם. "מעניין לנבחר ולגלות

**"יש לי המון סנטימנטים לבית ולמשק. לי ולגרושתי יש בוסתן יפה שנמצא בין הבית שלי והבית שלה, וכמובן שלוש בנות שבזכותן נשארו קרובים כל השנים. לפעמים אני נכנס לבית הישן והוא נראה לי הרבה יותר קטן מאין זכרתי אותו כילד"**

שכל אחד זוכר משהו אחר לגמרי", הוא אומר. "כולם זכרו היטב את הזמן הפנוי שהיה לנו, שאותו בילינו בחוק. פחות טלוויזיה, יותר משחקים ברחוב. היום הילד מציץ וההורים מסייעים אותו מכאן לשם. כשאני הייתי ילד, גם בזמנים הטובים, כשההורים שלי הצליחו לרכוש רכב כי הייתה שנה טובה בפרדס והם הסכו קצת כסף, היה צריך להיות מקרה חירום כדי שיסיעו אותי לאיזה מקום. לא התפנקנו אז. אני זוכר הרבה חוויות סביב בית הקולנוע ביישוב ובילוי הרבה שעות עם ילדים בני גילי."

מעט אחרי נישואיו לאשתו הראשונה, בני הזוג עברו ללונדון. שם נולדה הבת הבכורה אלמוג (25). אחרי שלוש שנים בכירה הבריטית המשפחה חזרה לישראל והתיישבה בבית שבו אמנון נולד וגדל. בבית זה נולדו עוד שתי בנות, ארבל (21) ואופק (19). לימים, כשבני הזוג החליטו להיפרד, הם קיבלו החלטה משותפת, לא שגרתית, לטובת הבנות. "אני מאוד אוהב את החינוך בכפר, ורציתי לשמור על המשך השגרה של הבנות ועל יציבות בחיים שלהן ככל האפשר", הוא מסביר. "רציתי שהן ימשיכו להיות כרגיל, בסביבה הטבעית שלהן, ולכן גרושתי ואני קיבלנו החלטה מושכלת שהיא תמשיך להיות איתן בבית הזה ואני אמצא לעצמי בית אחר."

אז איפה גרת?

"בשנים הראשונות גרתי במושבים אחרים ובשלב מסוים עברתי למושב שלנו, ליחידת מגורים שעמדה במרחק 50 מטר מהבית של גרושתי ובנותי. זו הייתה יחידה קטנה של 40 מטר מרובע והבנות היו מגיעות אליי באופן עקבי. לאורך כל השנים, הן היו מגיעות לישון אצלי בימי שני ורביעי וכל שבת שנייה, כך שראיתי אותן די הרבה". לפני 12 שנה, הוא פגש את ורה, אשתו הנוכחית, אם לשני בנים מנישואיה הראשונים. אחרי שהיחסים התבססו הם עברו להתגורר בבית עץ ("יפהפה", לדברי אמנון) שבנו יחד בכפר מרדכי. "גם הבית הזה נמצא במרחק של 50 מטר מבית גרושתי, שגם לה הייתה זוגיות חדשה כל השנים. למרבה האירוניה, היא וכן הזוג שלה חיים בבית שבו אני גדלתי. זה התחיל מאותה מחשבה על טובת הבנות והמשיך באופן טבעי."

זה לא מוזר קצת? בכל זאת, זה בית ילדותך.

"ברור שיש לי המון סנטימנטים לבית ולמשק. כל השנים עסקתי בחקלאות במקביל לעבודה שלי כמהנדס, גידלתי פרדס ותקעתי כאן יתה. לי ולגרושתי יש בעלות משותפת על משק גויאבות, יש לנו יחד בוסתן יפה שנמצא בין שני הבתים וכמובן - שלוש בנות שבזכותן נשארו קרובים כל השנים. בית ילדותי הוא ישן, ואני מתגורר בבית מרווח ונעים. לפעמים אני נכנס לבית הישן והוא נראה לי הרבה יותר קטן מאין זכרתי אותו כילד."

מה ההבדל?

"זה בית אופייני לשנות ה-70. המסדרון קטן, התקרה נמוכה. אבל כשאני עומד במטבח, אני יכול לצפות בעץ הדקל שבזמנו שתלתי עם אבא שלי בחצר, וזו מוכרת מרגשת ממנו. יש לי תמונה מבר המצווה שלי שבה אני מצולם ליד עץ הדקל הזה. אני חושב שזה מאוד סמלי שבתים משתנים, ואנשים שונים עוברים לגור בהם. יש מחלה מסתורית שהורגת עצי דקל כל הזמן, אבל העץ הזה עומד שם חזק ויציב. זה עושה לי משהו בלב."

## דבר המומחה:



**ד"ר אייל דורון, מומחה לחשיבה יצירתית ומוכנת למאה ה-21, יועץ מלווה לאפריקה ישראל מגורים:**

"ממשפחה למשפחה שאנו פוגשים כאן, הולך ומתחדד השינוי שעברנו: מבתים קטנים וצנועים של פעם, כשהילדים יצאו לשוטט עד רדת הלילה, לעומת בתים מאובזרים ומלאי טכנולוגיה המציעים לילד את כל מה שאפשר כמעט. הבית נקודת מוצא אל עבר העולם, מול הבית שמנסה להכניס עולם ומלואו פנימה. כך גם החיבור לאדמה ולסביבה: הזיכרונות משרטטים שוב ושוב את המרחב בשכונה כחלק בלתי נפרד כמעט מחדרי הבית. בשנות החמישים והשישים בישראל, כך מסתבר, כבר הומצא לו ה"אופן ספייס": השכונה נתפסה כהמשך ישיר של הסלון הצנוע, וחדרי הבית הקטנים, השבילים בפרדס ומגרש החול - היו כולם יחד חלק מאותו מרחב משותף ומעורר געגועים"